

Papers d'Art

Marga Ximénez,

Un cop de puny molt ben donat

La xina art, Barcelona

Carles Hac Mor

La instal·lació *La vuitena arma* - i cadascuna de les nou peces que la configuren - ens interpel·len molt més enllà, per sobre i per sota, de les consideracions (al voltant de la violència sobre la dona) que de manera lateral, es palesen a la mostra. Això suposa un gran elogi per a la instal·lació, per als seus elements i, naturalment, per a la seva autora. Com propugnava Joan Miró, Marga Ximénez ha etzibat amb la seva obra un bon cop de puny a l'espectador.

Perquè aquestes nou escultures són, amb escreix, art diguem-ne veritable (el que es diferencia dels sucedanis). I aquesta mena d'art tan excepcional no té pas mai una sola lectura, sinó que aboca tothora a un ventall d'interpretacions, moltes de les quals ben poc tenen a veure amb la raó estricta, són molt més riques que qualsevol pensament amarat o no de lògica i de coherència políticament correctes o incorrectes.

Cenyir una obra així a una de les seves lectures possibles, per àmplia que aquesta sigui, equival a les ganes d'empobrir-la en nom de voler-li donar un sentit únic en l'altar de la comprensibilitat. I que un tal sentit hagi impulsat l'artista a fer l'obra en qüestió no vol dir pas que les significacions d'aquesta s'exhaureixin en la plasmació d'aquella voluntat. Com sempre passa en l'art veritable -tan escàs-, aquí el resultat desborda la seva autora i, és clar, també l'espectador, inclòs, evidentment, el crític d'art. Rarament una exposició s'aparta tant, com aquesta, d'allò *déjà vu* i, per tant, d'allò que normalment hom pot dir sobre una exposició.

Poques vegades unes peces ens han interrogat -sobre què?- tan pregonament com les de *La vuitena arma*. Si més no, aquest és el meu parer, absolutament subjectiu, com cal. I la resposta a "sobre què?" demana creació -invenció- i no pas cap anàlisi per encasellar l'obra en paràmetres, ja coneguts, del món de l'art.

Si no fos perquè fóra establir jerarquies de valors, posats a situar aquestes obres de Marga Ximénez, les posariem molt per sobre de la majoria d'art de tota mena que es fa i que s'ha fet, al costat -dit sigui sense por de la hipèrbole- de les obres mestres de les múltiples branques de l'art actual i, encara mes, de tot l'art contemporani.

Són escultures fetes amb elements tèxtils, és art tèxtil de totes totes, sí, i el dignifica i l'actualiza a bastament, i, tot amb tot, ultrapassen aquesta qualificació i qualsevol altre. I desborden així mateix el marc d'una ressenya com la present. Un riu de tinta podria córrer paral·lel a la força que emana d'aquestes anatomies trossejades i amb postures contrafetes damunt unes inquietants caixes amb rodes. Tot plegat és, pel cap baix, inoblidable.